בוקר בעכו - מיץ רימון טעים וגבינה צרפתית משובחת

השביל יוצא משער המשק הקטן ברום 1250 מטר באלפים הצרפתיים סמוך לג'נבה שמעבר לגבול השוויצרי, הולך ויורד במסלול המתפתל במתינות, דרך של 20 קילומטר המסתיימים בחצר הרפת החורפית שבעמק.

Vandal Aurelien ועוזרו הובילו את 80 הפרות במורדות הנוף הפסטורלי, נילוו אליהם ארבעה כלבים, מתרוצצים סביב מסייעים בהידוק השיירה, פוקחים עיניים, זוקרים אוזניים, מרחרחים את האוויר הצונן באפיהם הלחים, דרוכים למנוע תקיפה של זאבים.

הסתיימו להם ימי האביב והקיץ, ימים ארוכים בהם שני הבחורים , השכימו, חלבו, פתחו את השער לרווחה והוציאו את העדר למרעה על המדרונות הירוקים תמיד. כל יום בשעת השקיעה העדר חזר, בעצמו, נכנס בנחת אל הגדרה לחליבת הערב ולמנוחת הלילה תחת כיפת השמיים.

החורף מתקרב ועמו הסופות והשלגים ולכן הם יורדים, כולם, יורדים למטה לעמק המוגן.

לאחר שהפרה האחרונה פסעה לאיטה אל תוך אפלולית הרפת האפופה בריח החמוץ והחמים העביר וונדל את העדר לאחריות צוות החורף. ארז את תרמילו, נסע העירה וטס מזרחה. כעת יש לו זמן לטייל עד הפשרת השלגים באביב.

הבוקר וונדל חלף ליד דוכן הפירות הסחוטים שברחבה שבין מסגד אל ג'זאר לאולמות האבירים. המוכרת ניסתה לשכנע אותו לקנות מיץ אבל הוא הניד ראש בשלילה מחויכת, לא תודה, הוא אינו מעוניין.

ישבתי שם, לבדי. מתענג, מהמשקה ומהשקט כשהבחנתי באינטראקציה העקרה בין השניים וחשבתי שחבל. שחבל שהוא לא ייהנה מהטעם, שחבל שלא יתווספו לקופתה הצנועה עוד 10 שקלים ושחבל שאני לא אשמע סיפור שתמיד מביא איתו הזר אל העיר. לכן הנפתי לעברו את כוס הפלסטיק מהסוג הדקיק, השקוף והמעיך שאחזתי בידי, הישרתי אליו מבט ואמרתי לו שהמיץ מאוד טעים. הוא חייך, עצר, לקח צעד אחורנית והזמין ממנה משקה.

עכשיו אנו יושבים יחד, מיץ הרימונים שלי ומיץ התפוז והאשכולית שלו והוא מתאר את סדר יומו ואת סדר עונות השנה שלו ודבריו משתבצים במוחי באותו המושג של "נדידה אנכית", תופעה עולמית המתרחשת אחת לשנה כבר אלפי שנים בהן האדם מעביר את העדרים בין כרי המרעה הקיצי העשיר על ההר הגבוה לבין המחסה החורפי החמים (יחסית) למטה בעמק.

ואפשר גם להבחין בהרמוניה שבין הסיפור הפשוט, הקטן והנקודתי של ונדל לבין הסיפור הגדול של המערכת הפלניטרית אותה גילה ואת חוקיה ניסח יוהנס קפלר בתחילת המאה ה17.

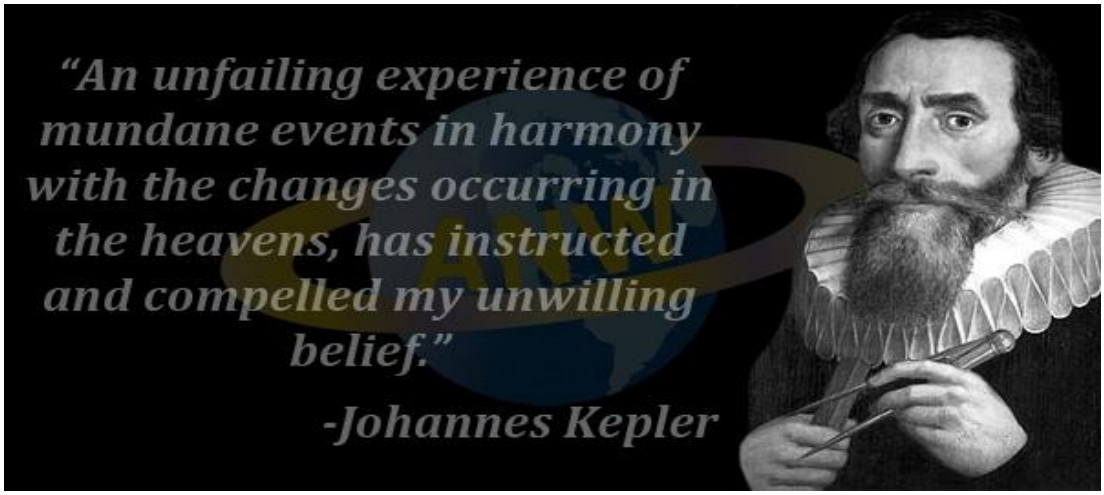

הוא ממשיך ומספר לי בגאווה על הגבינות שהם מגבנים, הגבינות האוצרות במרקמן העשיר את הארומה האופיינית של הקרקע, הצומח והמים של המדרונות "שלו" והשיחה ממשיכה בנועם ליד שולחן הפלסטיק של מוכרת מיץ הפירות, השולחן המוצב תחת שמשייה ברחבה שבין מסגד אל ג'זאר לבין אולמות האבירים.

כשיגיע האביב ייתכן ואזכר בו, בוונדל. אדמיין אותו מוליך את העדר, מוביל בעזרת ארבעת כלביו את 80 הפרות לאורך כל אותם 20 הקילומטרים בנוף האלפיני המרהיב, הולכים ומטפסים לאט במעלה השביל עד מעבר ל"קוו העצים" עד לכרי העשב הרענן המכסה את המדרונות.

גידי ברסלר